

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 89:

Forslag til lov om ændring af lov om leje og lov om midlertidig regulering af boligforholdene. (Lejefastsættelse i en- og tofamiliehuse og ejerlejligheder, der udlejes tidsbegrænset).

Af boligministeren (Svend Erik Hovmand). (Fremsat 24/1 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Pia Gjellerup (S):

Vi har mange gange her i salen og i Boligudvalget diskuteret, hvordan vi alle sammen ønskede en langsigtet og sammenhængende boligpolitik. Senest gjorde vi det her omkring nytårstide.

Nu er regeringen så småt ved at rykke ud med nogle elementer i sin langsigtede og sammenhængende boligpolitik. Forleden fik vi at vide, at man med en kreds af partier i Folketinget havde aftalt, at man ville bruge 1,2 mia. kr. årligt til at lette ejerboligsektoren. Ingen ved endnu, i hvert fald ikke officielt, hvad beløbet skal bruges til, og ingen ved heller, i hvert fald ikke officielt, hvem der skal betale beløbet.

Her har vi så i dag et forslag, som er, må man måske kalde det, en midlertidig nødløsning, et forslag, som kun har en funktion i en ganske kort årrække. Heller ikke her står der noget præcist om, hvorfor midlertidigheden skal høre op, hvad det er for nogle præmisser, midlertidigheden bygger på. Det gør, at det hverken føles langsigtet eller sammenhængende.

Forslaget berører en række boliger. Der er i den debat, der er gået forud for i dag, blevet talt

om 120.000 boliger. Det har Lejernes Landsorganisation opgjort det til. Boligministeren har i en artikel i Politiken beroligende meddelt, at der højst kan være tale om halvdelen, og det vil altså sige omkring 60.000 boliger.

Der har været tale om endog særdeles store huslejestigninger i de boliger, der er tale om. Her beroliger boligministeren og siger, at det såmænd heller ikke er så forfærdelig store beløb; det kan være op til, som forslaget bemærkninger siger, maksimalt 2.000 kr. om måneden. Ja, det er måske heller ikke så forfærdelig meget for en boligminister, men for ganske mange andre mennesker er det ganske meget.

De oplysninger, boligministeren har givet om de gennemsnitlige årlige stigninger pr. kvadratmeter, som man måtte kunne forvente som en følge af forslaget, har ikke relation til de tidligere sager, som har været forelagt for huslejenævn og boligretter, hvor vi har set nogle helt andre former for huslejer søgt realiseret.

Der er nogle bemærkninger i forslaget om den sociale side af det, hvor man flot slår ud med armen og siger, at der jo kan fås boligstøtte. Det bedømmer man til et forholdsvis beskedent beløb. Så siger man også med en flot håndbevægelse: Det beløb kan vi sagtens afholde over Boligministeriets budget, vel at mærke det budget og den konto, hvorom vi i årevis ikke har hørt andet, end at man af hensyn til Boligministeriets budget skal finde på besparelser på boligstøtten.

Forslagets konsekvens kan også være, at vi vil se en vældig påvirkning af det begreb, der hedder »det lejedes værdi«. Det er for den første del af forslaget, som omfatter lejelovsområdet, formentlig det værste sted.

Forslaget retter sig nogenlunde i flæng mod grupper, som vi ikke kender, og som ikke nødvendigvis er de grupper, som en boligpolitik burde hjælpe i første række, nemlig de mennesker, der er kommet i klemme. Her skal jeg meget kort henvise til et beslutningsforslag, som Socialdemokratiet fremsatte og fik vedtaget i foråret 1989, om muligheden for at give de mennesker, der bor i en bolig, mulighed for at blive boende, selv om de kommer i en økonomisk vanskelig situation. Det er der ikke tale om her. Her vil man prøve at hjælpe nogle, der ikke bor i deres bolig mere.

Der er en række elementer i forslaget, som under alle omstændigheder skal afklares: